

Een zondagnamiddag in januari.

Ze zat bij me in de zetel.

Even overwoog ik om haar een handdoek te geven want er leek geen einde te komen aan de tranenvloed. Ik opende een nieuwe doos wegwerpzakdoekjes.

Ze graaide zonder kijken in de doos en snoot luidruchtig.

‘Het ergste is...’ snikte ze. ‘Het ergste is dat ik niet meer weet wat nu het ergste is.

Alles, alles, alles komt tegelijk. Die blonde en mémé en nu nog Catcher.’

‘Ja, ‘ zei ik.

‘Ja, dat is euh... (hier moest ik even op mijn tong bijten) vervelend.’

‘En normaal gezien gaat mijn moeder elke zaterdagnamiddag naar haar. Elke, elke, elke zaterdagnamiddag. Ze sloeg nog nooit, nooit, nooit een zaterdag over.’

Ze klopte demonstratief met haar twee vuisten tegelijk op haar knieën.

Aangezien ik kop noch staart kreeg aan hetgeen ze tot nu toe vertelde, besloot ik rustig te wachten op het vervolg. Ik keek naar buiten. De avond viel in sneltempo.

‘Wil je soms iemand bellen?’ vroeg ik.

‘Ik heb niemand meer,’ antwoordde ze heftig.

Bestaan er in Lennik twaalfjarige, alleenstaande meisjes?

Het leek me hoogst onwaarschijnlijk.

‘Als je me nu even vertelt wat er aan de hand is, dan kan ik misschien helpen?’

‘Mijn vader is verliefd.’

Ik knikte haar bemoedigend toe.

‘Op een valse blonde, een geschminkte trut.

En mijn moeder heeft dat vorige week toevallig ontdekt en nu gaan ze scheiden.

Zaterdagnamiddag waren ze mekaar zowat aan ’t vermoorden.

Ik bedoel, mijn vader en mijn moeder.’

Dat had ik wel zo begrepen maar dat zei ik haar niet.

‘Mijn moeder kon gisteren dus niet naar mémé want ze was er echt niet toe in staat.

Maar mémé was ziek geworden en ze had niet gebeld omdat ze wist dat mijn moeder toch zou komen.

Vanmorgen vond de buurvrouw haar onder aan de trap.

Ze was dood.’

‘Dat is heel erg,’ zei ik.

‘Dat is de schuld van die trut!’

Daar reageerde ik niet op.

‘Mijn moeder begon meteen opnieuw te brullen

tegen mijn vader en toen ben ik op mijn fiets gesprongen en weggereden en Catcher was volledig overstuur en liep gewoon mee.

Ik wist niet waar ik naartoe moest. Ik reed en reed en reed en toen kwam ineens die stomme tegenligger.’

‘Tja, ’t is hier wel een smal straatje natuurlijk. Wist je niet dat het hier enkele richting is?’

Ze schudde haar hoofd veel te heftig.

‘Ik wil Catcher begraven in mijn tuin.’ Ze huilde terug hartverscheurend.

‘Ik weet niet of dat wel mag,’ antwoordde ik. ‘Maar ik wil hem wel in een deken wikkelen en dan zal ik jullie naar huis voeren.’

Ze aarzelde.

‘Ik mag niet met vreemde mensen meerijden.’

Gezien het feit dat ze al bijna een uur bij mij thuis in mijn zetel zat, klonk dit op z’n minst een beetje absurd maar ik begreep het wel.

Haar gsm liet een absoluut oneerbiedig maar reddend muziekje horen.

Ze luisterde geruime tijd met opgetrokken knieën en hield de doorweekte prop zakdoekjes tegen haar neus gedrukt.

‘Oh ja papa, kom mij halen asjeblief... maar ik weet niet waar ik ben!’

Ik nam het mobieltje van haar over.

De man aan de andere kant klonk rustig. Gelukkig maar.

‘Ik woon in de Palokenstraat,’ zei ik.

Die straat kende hij niet.

‘Waar woont u, meneer?’

Na wat heen en weer gepraat bleek dat dochterlief zo maar eventjes 65 km gefietst had.

Catcher was trouw naast haar blijven lopen tot een tegenligger hem opschepte.

Ik maakte warme chocolademelk.

Toen haar ouders aanbelden (ja, ze waren er allebei), sloep ze vast.

Ze stonden een beetje onwennig naar hun dochter te kijken en toen wilden ze Catcher zien.

‘Kijk schat,’ zei de vrouw tegen de man.

‘Je ziet niets. Alleen maar wat bloed uit zijn neus.’

De man knikte.

‘Net zoals bij mémé,’ zuchtte de vrouw.

De man sloeg zijn armen rond de vrouw.

Het meisje werd wakker en kwam erbij staan.

‘Blijven jullie nu samen?’ vroeg ze.

Reacties naar: Anne Wyckmans
Palokenstraat 19 - 1750 Lennik - 02/532 05 12
annewyckmans@hotmail.com

